

EL PERIÓDICO publica opinions, rèpliques i suggeriments d'interès general. No es consideraran les cartes de més de 1.500 caràcters (amb espais), que podran ser extractades. No es mantindrà correspondència o contacte telefònic sobre elles. Hi han de constar: nom, cognoms, DNI, professió, edat, domicili i telèfon. Informació sobre protecció de dades: entretots.elperiodico.cat

QUEIXES: Els lectors poden expressar les seves queixes al diari o bé al Consell de la Informació de Catalunya (CIC). Al CIC només quan considerin que s'han vulnerat els principis recollits en el Codi Deontològic, pel tractament que donen els mitjans informatius sobre els diferents temes. Es poden adreçar al Consell de la Informació de Catalunya trucant al 93 317 19 20.

SEXISME

Publicitat amb nenes disfressades de dones

No hi ha institució oficial que no faci minuts de silenci per les víctimes de la violència masclista ni ajuntament que no tingui un pla d'igualtat de gènere. Un d'aquests ajuntaments és el de Mataró que, pròxim a celebrar les festes de les Santes, les vol lliures de sexisme. Per això, resulta paradoxal la publicitat que Mataró Parc ha penjat als autobusos i marquesines de la ciutat en la campanya de rebaixes. La imatge és la d'una nena que va disfressada de dona i diu: «I love Rebaixes».

És una pràctica comuna que els publicistes utilitzin nens per a determinats anuncis. No ens crida l'atenció, veiem tants anuncis amb nens que ens sembla normal. I no només és preocupant aquesta normalitat, ja que manca de tota ètica la mercantilització de les imatges infantils, sinó el missatge que hi ha darrere. Com sabem, els missatges publicitaris no només repercuteixen en la venda del producte sinó que reforcen comportaments i pautes socials. En aquest cas, es recorre a la imatge

d'una nena que ha perdut tot el seu candor infantil. El problema no és només que la nena sembli gran sinó que ha passat a ser un producte. Una nena-dona que reproduïx el rol assignat a les dones: podríem pensar que és una nena jugant a ser mama, però si ens aturem en el collaret, en els ulls, en els dits que agafen el collaret, podem fer una altra lectura que sexualitza i vulnera el dret de tot nen a disfrutar plenament de la seva infància.

Som una societat que escurça cada vegada més aquesta etapa, que li agrada disfressar d'adultes les seves nenes, que ha convertit la infància en un mercat. ¿Quina classe de futur volem per als nostres fills? Volem societats lliures de sexisme i masclisme, però som capaços d'utilitzar nens per vendre qualsevol producte. Aquest present de pobresa espiritual que estem destruint és el més preat que tenim.

Silvia del Car. Llanto

Poeta.
Mataró

A peu de carrer

Teresa Crespo

PRESIDENTA D'ENTITATS CATALANES D'ACCIÓ SOCIAL (ECAS)

La felicitat no és mai completa

El 12 de juliol es va aprovar per unanimitat la renda garantida de ciutadania (RGC), iniciativa legislativa popular que representa un canvi en el nostre sistema de protecció social. Significa el compliment de l'article 24.3 de l'Estatut de Catalunya, que reconeix el dret a uns ingressos mínims, i accepta la complementarietat amb altres ingressos procedents del treball o de prestacions que no arriben a l'índex de renda de suficiència, amb un import actual -a l'espera d'una actualització des del l'any 2010- de 664 euros mensuals.

És just agrair el treball i l'esforç dels promotors, la Generalitat, representada per la consellera Dolors Bassa, i els partits que han sigut capaços d'aconseguir el consens necessari per aprovar la nova llei. És un moment històric en les polítiques socials perquè representa un canvi de model en l'acció social i una transformació del nostre Estat de benestar. La renda garantida de ciutadania, que entrarà en vigor el setembre vinent, pot suposar un abans i un després en la lluita contra la pobresa.

No obstant, la sessió parlamentària del dia 12 no es va correspondre amb la valoració de l'esdeveniment que han fet el mateix Govern català i alguns partits polítics. A la tribuna de convidats les entitats promotores de la llei no vam deixar ni una cadira lliure, fins i tot algunes van haver de seguir-lo des d'una sala adjacent. En canvi, a l'espai de l'hemicicle que ocupen els diputats nombrosos escons van quedar buits i al banc del Govern la soledat de la consellera Bassa era notòria. Gràcies per la seva presència, consellera.

Falta de respecte

Davant les significatives absències, em pregunto quin grau de prioritat atorga el Govern a la nova llei i em preocupa la seva futura aplicació. Em sembla una falta de respecte per les organitzacions i les persones que hem lluitat per aquesta llei -algunes de les quals van arribar a fer fins i tot una vaga de fam- i per la ciu-

tadania que veu reconegut el seu dret a disposar d'uns ingressos suficients per viure dignament. En el moment de la votació van anar apareixent diputats i diputades per tots costats fins a arribar a uns 60 i van ocupar també els seus escons els membres del govern, de manera que la llei es va aprovar amb 133 vots a favor. Aquesta és la realitat oficial, però la falta d'interès per un fet transcendent era patent. Els aplaudiments, les abraçades i la foto de família em van semblar pur teatre per a uns quants i, d'alguna manera, vaig sentir que l'emoció per haver aconseguit gairebé una utopia es barrejava amb l'enuig i la decepció per l'actitud d'alguns polítics.

Se'm dirà que s'havia de resoldre urgentment un altre problema:

La soledat de la consellera Bassa al banc del Govern va ser notòria i significativa

La gran preocupació del nostre Govern no és la política social i menys la llei de renda garantida

ens trobàvem a les portes de la segona crisi de govern i les reunions, els noms de candidats a consellers i les elucubracions centraven els debats que es desenvolupaven fora de l'hemicicle.

Els responsables polítics han d'establir les seves prioritats d'acord amb el programa del seu partit i actuar en línia amb els seus principis i valors, i el que desgraciadament vaig constatar en aquesta ocasió és que la preocupació dominant del nostre govern no és precisament la política social, i molt menys la llei de renda garantida. La prioritat no és la lluita per una societat més justa i igualitària, sinó interessos que passen per altres camins cap a un futur llunyà i encara incert.

Malgrat el meu desengany, vull manifestar la gratitud a polítics i ciutadans que han convertit en realitat el que en alguns moments semblava impossible. Els fets que han passat entre bastidors s'oblidaran i el que quedarà és una llei que haurà d'implementar-se plenament. ≡

VIVÈNCIES PERSONALS

La depressió no es cura amb el gimnàs

He estat set mesos de baixa laboral per una depressió i han sigut els mesos més durs de tota la meua vida. Per això ara entenc que algú digui que se sentia en un pou fosc del qual no podia sortir, que la vida mancava totalment de sentit o que hauria preferit estar mort. I ho entenc, perquè jo també ho he viscut. El que no aconsegueixo entendre és com un professional de la psiconeuroimmunologia no hagi sabut preveure els efectes tan negatius que pot tenir per a la salut d'algunes persona la retirada gairebé total dels medicaments amb què es tracta la depressió. Aquest ha sigut el motiu pel qual, des del novembre passat, jo vaig anar entrant en un progressiu estat depressiu. Els correus electrònics que vaig enviar al meu terapeuta, alertant-lo que em trobava molt malament, van ser contestats amb frases del tipus: «Vinga, dona, anima't, concentra't en les festes de Nadal» o «Fes gimnàstica quatre dies a la setmana». Ni els saludables consells de la meua psiconeuroimmunòloga, ni els seus productes naturals van poder evitar el meu total enfonsament. Només un tractament antidepressiu, guiat per un metge, ha pogut, amb temps i molta paciència, ajudar-me a sortir d'aquell infern. Crec que els professionals de la psiconeuroimmunologia han de tenir més coneixements i formació per tractar els casos de depressió, per evitar que altres pacients visquin experiències similars a la meua.

Gemma Morales

Funcionària.
Barcelona

Estació de tren fantasma a Portbou

El 18 de juliol vaig anar a Portbou amb la meua mare. Feia 64 anys que ella i el meu avi havien anat allà a veure al meu pare, que estava fent la mili a Sant Climent Sescebes. Des de Figueres, vam agafar el tren fins allà esperant trobar el restaurant on havien cinat amb el seu pare i el seu promès. A l'arribar a l'estació de Portbou ens vam trobar amb una estació fantasma, no sabíem per on sortir, no hi havia ningú a qui preguntar i vam seguir uns senyals que indicaven la sortida que ens van conduir a un munt d'escalas que vam haver de baixar per arribar a la platja. Allà, ens vam assegurar en un xiringuito i vam preguntar si hi havia algun servei d'autobús o taxi per tornar a l'estació, però ens van dir que no. També vam preguntar si encara quedava algun restaurant que tingués més de 60 anys i així saber si teníem possibilitat de fer realitat la il·lusió de la meua mare. Em va dir que podria ser El España, però que no era segur. Quan la meua mare es va aixecar del xiringuito, va reconèixer al moment el restaurant, al qual vam poder anar a dinar recordant aquell àpat de feia 64 anys. Va ser molt emocionant. L'únic decebedor de la nostra aventura de tornada al passat va ser el lamentable estat de l'estació de tren de Portbou, totalment abandonada. ¿Deixaran que les estacions morin d'aquesta manera? A més a més, el poble també hi perd, perquè només s'hi pot pujar en tren.

Fina Estrada

Professora de música.
L'Hospitalet